

Иванъ. Що думашъ?

Сека. Отиватъ на среща у Лена и той хѣпъ — залавя ги.

Иванъ. А отъ де е разбралъ?

Сека. (Смутена) Азъ....

Иванъ. Ти каза?

Сека. Като взе да ме изпитва! Неможихъ. ...

Иванъ. Не си направила добре.

Сека. Защо?

Иванъ. Че вижъ какво е излѣзло!....

Сека. Нека. Нека тя да знае, че мжжъ се не лъже.

Иванъ. Мжчно ми е за добритѣ хора.

Сека. Това прави богатството. Като нѣматъ работа, по цѣль денъ си човъркатъ ноктитѣ и после — любовъ.

Иванъ. (Съчувствено) Гледай ти; срещнала се съ чуждъ мжжъ. Че какъ нея било страхъ?

Сека. Не е до страха, Вани Човѣкъ да е съ ума си. Ако азъ искамъ да те лъжа — страха ли ще ме спре!.... Богъ нѣматъ тия хора. Нѣматъ страхъ отъ Бога. Страхъ предъ Бога пази, а не мжжа.

Иванъ. Ушитѣ си да не позѣрвамъ!

Сека. Добре стана, че додохъ да послужи у голѣми хора, че да разбера какво нещо е свѣта!

Иванъ. И защо го е нѣпрзвила.

Сека. Отъ слободия.